

Szolcsányi Ákos (*álmok*)

József körút. Visszahívnap lomtalanításra. Kiderül, hogy két-három lánányi dolgom ott van még. Az igazi kacatjaim másolatai, vagy csak egyszerű bővlik, hamisított Real Madrid-mező, Knézy Jenő-kommentárok VHS-kazettákra gyűjtve. Mosolygok, mint akit rossz, de saját pálinkával kínálnak. Mutatják, mi lett a lakásból, ők is bérlik. Végül valaki összehozta, egybenyitotta az emelet összes lakását, mint Komár Laci kétezer nője vagy a dragonballok, egyben van minden. Gyönyörűen ronda, megható giccs. Meghatódom, felszabadultan, hogy semmi közöm hozzá. Kint egy búcsúbuli, de összefolyik a benttel, a lakók pótolják a barátaimat, akik késnek, így senkit se szeretek, dzsipeken ülnek a pusztán, káromkodnak, mindenki részeg. Elindulok. Már sötét van, mire hazaérek. Egy láda marad meg a háromból, képkeretek, lom. A feleségem örül nekem, a kacatjaimra azt mondja, szereti őket. Örülök, mert tudom, hogy engem szeret, így kidobhatok majd, amit akarok. Vágás. Sárvár, diákköltőtábor, öregfiúk-mecs. A köteteket kritizálják. Tizenkét fős közönséget várunk a Csehország-kötetre, tizen vannak. Mondják, kik késnek, én tudom, igazából kik. Besiet két megint másik ember, a kapuban lesem, ahogy egymást vádolva, de inkább sietve megjönnek. Egz másik terembe M. siet, lila tincessel a hajában. Jól áll neki, de nem vonz. A kötetet egy részeg költő elemzi, utánozza a verseket. Unott arccal mondja, semmi nem számít, majd túlzó gesztusokkal zokog: senki nem jött el! Vége az utánzásnak, elemez tovább. Megbocsátja a pözokat, dicsér, majd az egyik tanáromat kezdi baszogatni, hogy nem hagyott hibázni. Hazudik, belterjes és érdektelen. Megjön az említett tanár, az első sorban fiatal irodalmárok, már rég nem tizenketten. Az elemzés zárlata: anyám, köszönöm, hogy nem meghaltál, hanem halálra ítéltél. Akkor, ott hatásos, tapsolok én is. Ébredés. Könnyűség. Mint aki egy palackposta szórendjén rágódott, amikor már késő, aztán rájön, hogy jó lesz, és ezzel el is felejteti az üzenetet. A jóról a vicc: ivott már rossz pálinkát kend? Ittam, fiam. És milyen volt? Jó. Visszaalszom. Reptéren. Apám meghalt, anyám újratemetést kér. Nem érti senki a másodikat. Magyarázkodom, az elsőt használom mentségnek. A hangosbemondó is értetlenül olvassa be, pedig oda protekció kell. Ébredés. Félelem.

ELTE BTK. Két alibi tanegységre kell jegyet beiratnom, nem jártam órákra. M. írnap alá az egyiket, de neki kellett volna felvennie az indexet, és nem tette meg. Hogy jobban érezze magát, én is bevallom, hogy nem jártam be. Felszabadult és nagylelkű leszek, hirtelen lesz időm is, beiratom az egyeseket és ősztől felveszem újra mindkét órát. Az ebédló körül P. Kiszolgáltatottan gúnyolódik, mint sokszor, amikor még élt. Annynira nyilvánvaló a humora mögött rejlő sebezhetőség és önsajnálát, hogy azért sajnálom meg. Lent a régi Holdudvar kijáratánál egy plakát, lehet jelentkezni az Országos Választási Bizottság elnökének. Ha komolyan venné valaki, segíthetne vele, de az, hogy egy ilyen fontos pozíciót ilyen diákmunkaszerűen hirdetnek, az elbizakodottság és a cinizmus olyan erős jele, hogy mindenkit elkésérít, annyira, hogy átlendülnek a holtpontra. Négy-ór ember a plakát előtt megbeszélte, hogy nekem kell OVB-elnöknek lennem. Valamilyen erő homályos érzete, meg tudnám csinálni. Majd rögtön a végleges, kiábrándító gyávaság, ócskán viccelődve be is vallom, de se nem vicces, még csak nem is gyáva a benyomás, amit keltek, hanem csak nagyon-nagyon ócska. Szégyenkezve hazaindulok, de egy forradalmat megbeszélünk holnapra, ennyivel tartozom is az előbbi meghátrálás után, és a Palotás téri kapa is ott van a kezemben. A Főépület tornácán két összevert ember, még nem mi voltunk, rohamrendőrök verték össze őket, véres háttal fekszenek, a Bács-Kiskun-megyei helynevek a magyar irodalomban című előadásra akartak bejutni. Ahonnan én is jegyet próbáltam beiratni. Eldólt, hogy az ügy mellé állok. Lassú, ütemes dobszó, filmekben főbb szereplők párhuzamos cselekedeteit festik alá vele. Egyikünket, talán engem, Hegyi Barbara játszik, fekete hajjal, szexi hangon kölcsönkér valamit Marosán Dzszenifertől, kegyes hazugsággal, egy benzinkútnál. Ébre-

dés. A Szomszédok-utód Életképek főcímét még hallom, a klarinétot legalább, már fenn a nap. Lányom szétvetett karokkal az ágyban, az arcával és a kezeivel is mutatja, hogy balról jobbra van az előre, mint a régi húszas bankón a férfialak. Lendület, mint amikor valami eldőlt, és sőt, jól dőlt el. Visszaalszom.

Budapest több pontja. Besúgók voltunk, az egész család. Lejárom a helyszíneket az Örstől a FSZEK-ig, egy-két négyzetméteres raktárhelyiségekben pénz, adatok, dobozokban tárgyak. Minden akkor van, akkor is, de a feljegyzésekből semmi nem nyilvános, zsömlemorzsás papírzacskókban rengeteg dokumentum, Adys ötszáz-as-kötegek. Az iratokból kiderül, hogy mégsem voltunk besúgók, mert nem volt kit, kinek, csak a pénz eredetét részletezik. Semmilyen erkölcsi töltés, mosodák, örökségek, nyilas-, zsidólakások, KGST-fogadások, minden legalis, a III-as csoportfőnökség persze köztük, szerves, szürke része az egésznek, mint egy mirigy. Az egyik raktárban félgömb alakú üvegedények, bennük anyám szerezte fogasfilék áznak, négy, tenyérnyiek, ígéretes ecetsagban. Egy másik ilyen padlástérben az én kellékeim. Hogyan jártam ki egy játékot, részletes leírás, egy köteg pénz, minden fizetség valamiért, és mégis minden a mienk marad. Ahogy lemászom a padlásról, H. ott vár. Vádlón, mint aki úgy tudja, hogy borítani, érzékenykedni akarok, semleges témákról beszél, sajnálja, hogy már megyek. Nincs mit borítani. A mocskot a többi mocsokra, egy asztalról, ami a legmocskosabb, minél stabilabb, annál inkább. Eljövök. Ébredés. Ijedt, meglepett szégyen. A vécére menet megsiklik az ajtó díszvázatában a felmosórongy, végigcsúszik a síkján, élesen surrog. Mintha gereblyével csoszogna valaki sóderen. A zaj után is kitartó félelem. Kint férfigangok.

Pilis, délután. Már nem a mienk, kicsit mintha soha nem is lett volna, vagy olyan régen, hogy érzem a szófordulatot, az már olyan régen volt. Átutazó-szerepben állok a telek mindkét oldalán, egyszerre, de mindvégig kívül. Apám ott él. Minden kés mosásban van, mondja. Kuttyákat tart a kertben, az egyik az utca felőli kerítés mentén fut. Pont elég fény, semmi jóvátétel vagy ellenpontozás. A mozgás öröme, még rajtunk is, akik csak nézzük. Ébredés. Öröm. Aztán gyenge szégyen, hogy ennyi elég, hogy higgyek a jóban. De nem tart sokáig, és mert én magam elbocsátott vagyok, hiszem tehát, hogy a világ is az. Hepiend, kurvák, szól az úr, és mi túl a hasadáson, rajzfilmhangon nevetgélve táncolunk, párosával, mint a Napban a héliumban az elektronok. Visszaalszom.